

**Antoninus Diana Panormitanus, Clericus Regularis, Doctor
Celeberrimus, Coram S. D. N. Alexandro VII. Episcoporum
Examinator, & Sancti Officij Regni Siciliae Consultor,
Coordinatus, Seu Omnes ...**

Diana, Antonino

Lugduni, M. DC. LXXX.

29. An Religiosus de annuis redditibus ex Superioris lice[n]tia ad usum suum concessis sine aliqua restrictione possit libere parcius vivendo alius donare? Ex p. 1. t. 6. r. 19.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-76429](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-76429)

voto paupertatis, Tertio verba Concilij non damnant tale peculium, vt constat apud Sanchez, & Cenedo *vbi supra*: ergo, &c.

Sup. hoc in
Ref. seq.

3. Ex his patet, non esse damnandam illarum Religionum consuetudinem, in quibus Religiosi habent assignatos certos annuos redditus ad victum, & vestitum, ita vt si deest aliquid, ipsi quarant; si autem superest licentiam habet applicandi honestis vsibus: & hoc cum dependentia, ad nutum, & voluntatem Superiorum; & dummodo tale peculium, & annui redditus sint moderati, & non superflui; sed ad statum Religiosi habentis peculium necessarii. Dixi, *ad statum Religiosi*, &c. quia peculium aliquod potest esse superfluum, vni, & non alteri; quare qualitas personarum, conditionis, loci, & aliarum circumstantiarum ad hanc statum decentiam attendenda erit. Vnde aliquando non erunt condemnandi multi Religiosi, amplissimos redditus possidentes, quia ratione personarum pluribus egent; vt pote, quia Praelatus, quia Magister Ordinis. Secundo, quando Regula esset relaxata, & paupertas eo modo intellecta, & praeualisset consuetudo. Tertio, quando pars illorum reddituum applicatur in bonum ipsius Monasterij, & Religiosorum, seu Monialium pauperum ipsius Conuentus, aut aliorum pauperum; caetera vero in licitos ipsius Religiosi vsus. Quarto, quando Religiosus ille sua industria comparauit Monasterio; & ideo aequum est, vt plura sibi concedantur in elemosynas, & alios honestos vsus, &c.

4. Restat modo respondere ad argumenta in contrarium adducta. Ad primum, de verbis Concilij, videndus est Sanchez, & Cenedo *vbi supra* declarantes, illa verba Concilij prohiberentur peculia superflua, & non licita, & independentia a voluntate Superiorum. Nec valet dicere, (quod erat secundum argumentum,) quod illa verba Concilij in contrarium fuerunt interpretata ab Illustribus Cardinalium Congregatione: nam respondeo, de illa declaratione authenticè non constare. Deinde aliqui DD. asserunt * declarationes Cardinalium esse tantum doctrinales, & non esse necessariò standum illis. Ita docent Sanchez *de matr. tom. 3. lib. 9. disp. 2. num. 10.* Petrus Ledesma *in sum. tom. 1. de Sacram. Penit. cap. 33. diff. 1. fol. mibi 285.* Bonacina *tract. de legib. disp. 1. quest. 1. punct. 8. num. 4.* Villalobos *in sum. tract. 2. diff. 7. num. 5.* Ioan. Valerius *in suis differ. vtriusque fori, verb. absolutio, differ. 1. num. 20. ver. nullitas, differ. 5. num. 2. & ver. iurisdictione, diff. 4. num. 2.* cum aliis aduersus Salas *de leg. quest. 97. tract. 14. disp. 21. sect. 12.* Rodriguez *in qq. regul. tom. 1. quest. 11. art. 1. & 2.* Gaslam *de beneficiis, tom. 1. in Praefatione.* Gambartupam *in tract. de cas. refer. cap. 3. num. 6.* Lazarium *tract. de blasphemia, quest. 20. num. 39.* Mirandam *in Man. Præl. tom. 2. quest. 26. art. 11.* Narbonam *de appellatione à Vicario ad Episc. p. 1. n. 189.* Homobonum *in exam. Eccl. part. 1. tr. 1. cap. 6. q. 29.* & alios docentes, supradictas declarationes non esse tantum doctrinales sed etiam decisivas. Sed nos de hoc alibi.

Quæ nunc
hanc sequetur.

Vide sup. Resol. 19.

RESOL. XXIX.

An Religiosus de annuis redditibus ex Superioris licentia ad usum suum concessis sine aliqua restrictione, possit libere parce viuendo aliis donare? Ex p. 1. tr. 6. Resol. 19.

Sup. hoc in
Ref. præteri-
ta §. Ex his,
sed lege eam
per totam.

§. 1. Minimè videtur ex textu huius Bullæ, vbi summus Pontifex solum concedit Religiosis largiti munuscula. Et ita tenet Azorius in terminis nostræ Bullæ *par. 1. lib. 1. c. 9. q. 6. Faust. in thes.*

Religion. lib. 8. q. 154. n. 3. & Sanch. in sum. tom. 1. lib. 7. c. 19. n. 105.

2. Sed affirmatiuum sententiam probabilem esse iudico, cum licentia, saltem tacita, sui Superioris. Et ratio est; quia hæc Bulla prohibet tantum largitiones munerum, ex quibus graua incommoda, & mala Monasterijs inferuntur: sed donatio eorum, quæ Religiosi, parcius viuendo, referunt, non avertit multum damni Monasterio, vt patet; ergo, &c. Probatur minor: nam in tali donatione Religiosus nullum damnum inferit Monasterio, sed genio suo, & venturi, & condecens suæ personæ, cui hæc detrahit, & parce viuendo auferit. Ideò ex hac opinione datur occasio Religiosis, vt liberius frugalitati, & moderato sumptui adhaerant, dum sciunt, ea, quæ de sibi necessariis detrahunt, posse licitè parentibus, & aliis de se benemeritis donare, & in aliis licitis operibus expendere. Et ita hanc sententiam in terminis nostræ Bullæ sustinet, & docet Ludouicus Beia *in respons. cas. conf. p. 4. cas. 32.* Hieronym. Cenedo *de pauper. Relig. lib. 3. 2. num. 9. & 15. & dub. 17. num. 9.* Ioan. Valer. in *diss. vtriusque fori, verb. munera, num. 73.* qui addit aliam rationem: nam, vt diximus *supra*, in ista Constitutione non redditur illicita illa largitio munerum, quæ ante ipsam erat licita: sed largitiones munerum à Religiosis, qui parcius viuerebant, ante hanc constitutionem erant licitæ: ergo erunt & modo. Ex quibus apparet, me rectè olim consuluisset euidam Religioso, extra Claustrum moranti, cui certi annui redditus, sine vlla restrictione, à suo Superiore assignati fuerant, potuisse sine vilo scrupulo donationes decentes facere, & aliquas elemosynas præbere.

3. Ex his apparet, quòd non rectè aliqui hanc sententiam his diebus noluerunt admittere: est enim probabilis, & illam, præter DD. citatos docent etiam multi Viri docti de hac re à me consulti ex Societate I E S V, & ex nostra Religione, nouissime illam etiam docet Peirinus *de Religioso subdito, tom. 1. p. 2. cap. 2. §. 6.*

RESOL. XXX.

An in hac Bulla prohibeantur donationes, quæ sunt paruis intellectus, vt Conciones, Lektionen, & huiusmodi manuscripta? Ex p. 1. tr. 6. Resol. 25.

§. 1. Respondeo, posse Religiosos inter se hæc Concessionem: & ita declarasse ipsum Clem. VIII. notauit Coriolan. *tr. de cas. refer. p. 2. cas. 16. num. 13.* Homobonus *in exam. Eccl. part. 1. tract. 7. cap. 22. q. 100.* vnde Ioan. Valerius *in suis differ. verb. manna, num. 106.* asseruit quòd * libri manuscripti semper sunt Religiosi, & eos secum potest semper deferre, quocumque vadat, etiam si se transferat in aliam Religionem. Et *verb. Regul. diff. 8. num. 2.* docet hoc esse verum etiam nulla petita licentia, & nullis relictis eorum copiis: & sic se vidisse testatur, quendam Religiosum doctissimum secum detulisse duos libros à se compositos, nulla ad id licentia à suo Praelato petita, qui transiit fecerat ad Religionem Carthusianorum.

RESOL. XXXI.

An qui transiit ad aliam Religionem, possit secum deferre scripta, vel libros à se compositos? Ex part. 3. tr. 2. Resol. 63.

§. 1. Nega